



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3791/2023
20.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог Јавно комунално предузеће „Градско зеленило“ Нови Сад, са седиштем у Новом Саду, чији је пуномоћник Биљана Пантић Пиља, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2023/23 од 18.07.2023. године, у седници одржаној 20.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2023/23 од 18.07.2023. године у преиначујућем делу.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 263/2023 од 23.05.2023. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи, за период од фебруара 2018. године закључно са децембром 2020. године, исплати на име мање исплаћене основне зараде појединачне одређене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је део тужбеног захтева којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да јој на име мање исплаћене основне зараде за јануар, фебруар, март и април 2021. године исплати појединачне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 137.286,00 динара са законском затезном каматом од доспелости до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2023/23 од 18.07.2023. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу и делу одлуке о накнади трошкова парничног поступка, тако што је одбијен захтев тужиље за исплату разлике зараде за период од 01.02.2018. године до 31.12.2020. године преко износа од 66.729,49 динара са законском затезном каматом на

појединачно одређене износе, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 27.858,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, у преосталом делу одбијена је жалба туженог и жалба тужиле у целисти и потврђена првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове другостепеног поступка од 36.698,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је преиначена првостепена пресуда, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова.

Врховни суд је испитао другостепену пресуду у побијаном делу применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у спорном периоду од фебруара 2018. године закључно са децембром 2020. године била запослена код туженог као корисника јавних средстава, на пословима ... са коефицијентом за обрачун и исплату зараде од 3,6. Тужени је у складу са законском обавезом приликом израде Програма пословања планирао исплату зараде и накнаде за регрес на месечном нивоу, али почев од 2014. године реализација трошења средстава није била у складу са овим Програмом. У току 2018. и 2019. године тужени је имао већи број запослених од броја предвиђеног општим актима, док је у току 2020. године број запослених био мањи. У временском периоду од 2015. до 2019. године тужени је исплатио већи износ по основу зарада од износа одобреног Програмом пословања, из разлога што је у том периоду имао већи број запослених од броја који му је одобрен програмом, а на име зарада коришћена су и средства за регрес. Регрес није исплаћиван за године за које је припадао, већ наредних година у деловима. Тужилца захтева исплату разлике између припадајуће и исплаћене зараде у спорном периоду. Тужени за октобар 2014. године није искористио средства планирана својим Програмом пословања за 2014. годину. На основу налаза и мишљења судског вештака, применом цене рада спрам планиране масе средстава и реализоване масе зарада, утврђена је разлика за октобар 2014. године која није искоришћена у износу од 762.544,00 динара. Поред основне варијанте обрачуна према којој потраживање тужиле применом наведеног метода обрачуна са корекцијом према Закону о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава за спорни период износи укупно 66.729,49 динара, судски вештак је дао и допунску варијанту обрачуна узимајући у обзир чињеницу да је у том месецу код туженог било 27 више запослених у односу на број планиран Програмом пословања туженог. Према тој варијанти обрачуна, на износ неискоришћених средстава за октобар 2014. године од 762.544,00 динара додат је и износ од 1.794.852,00 динара који представља обрачун просечне

зараде за 27 више запослених у том месецу и тако је добијена укупна маса неискоришћених средстава од 2.557.396,00 динара. Полазећи од тог износа као преостале масе средстава за зараде, потраживање тужиље са корекцијом на дан ступања на снагу наведеног Закона износи укупно 242.170,47 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужиљи досудио износ од 242.170,47 динара, прихватајући варијанту из допунског налаза судског вештака, а према којој је тужиља определила тужбени захтев.

Другостепени суд није прихватио овакав обрачун, налазећи да се не могу узети у обзир као преостала неутрошена маса средстава за зараде износи који су исплаћени за 27 више запослених у октобру 2014. године. Према ставу овог суда сви запослени код туженог имали право на зараду у складу са општим актима и законом, па се на утврђена права на неисплаћену разлику у висини расположивих а неисплаћених средстава за октобар 2014. године од 762.544,00 динара не може додати оно што је исплаћено прекобројним запосленима код туженог. Оценио је да за спорни временски период постоји разлика зараде која није исплаћена тужиљи али у висини од 66.729,49 динара, па је тужбени захтев преко овог износа одбио као неоснован.

По оцени Врховног суда, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Према одредбама чланова 104, 105.-107. и 110. Закона о раду, тужиљи припада одговарајућа зарада у складу са законом, општим актима и уговорима о раду.

Тужени је у складу са одредбама чланова 1, 4. и 5. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/14) од 01.11.2014. године био у обавези да основице за обрачун и исплату плата умањи за 10%, те му је било забрањено да повећава основице, коефицијенте и друге елементе, односно уводи нове елементе на основу којих се повећава износ плата и других сталних примања.

Одредбом члана 62. Закона о јавним предузећима („Службени гласник РС“ бр. 15/2016 и 88/2019) прописано је да уколико у јавном предузећу до почетка календарске године није донет годишњи, односно трогодишњи програм пословања, до доношења тог програма зараде се обрачунавају и исплаћују на начин и под условима утврђеним годишњим, односно трогодишњим програмом пословања за претходну годину.

По Посебном колективном уговору за јавна комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада и Колективном уговору туженог од 03.03.2014. године, запослени имају право на одговарајућу зараду са полазиштем на вредност радног часа, која се за све запослене утврђује за текући месец на основу планираних средстава за исплату зарада за одговарајући месец. Утврђена вредност радног часа може се променити у складу са измењеним околностима, о чему послодавац и синдикат код послодавца закључују споразум.

Имајући у виду наведено материјално право, правилно је другостепеном пресудом тужиљи призната разлика зарада обрачуната применом цене рада према планираној маси средстава која је туженом одобрена Програмом пословања за зараде

за октобар 2014.године, са умањењем по Закону о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, који је тада ступио на снагу.

Врховни суд не прихвата наводе ревизије да је незаконито поступање туженог у располагању средствима зарада требало санкционисати тако што би се тужиљи признала разлика која за основ обрачуна има и исплаћене зараде прекобројним запосленима. Ово стога што су сви запослени код туженог имали право на зараду у складу са општим актима и законом, односно право на исту вредност бода, па се, као што је то другостепени суд правилно закључио, не могу узети у обзир као преостала неискоришћена маса средстава за зараде планиране Програмом износи исплаћени прекобројним запосленим код туженог, односно за 27 више запослених у октобру 2014.године.

Одлука о трошковима поступка донета је у складу са одредбама чланова 165. став 2, 153. став 2. и 154. ЗПП, према успеху странака у поступку.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Како састав одговора на ревизију није трошак који је био неопходан туженом за вођење ове парнице, то је Врховни суд применом члана 154. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**